

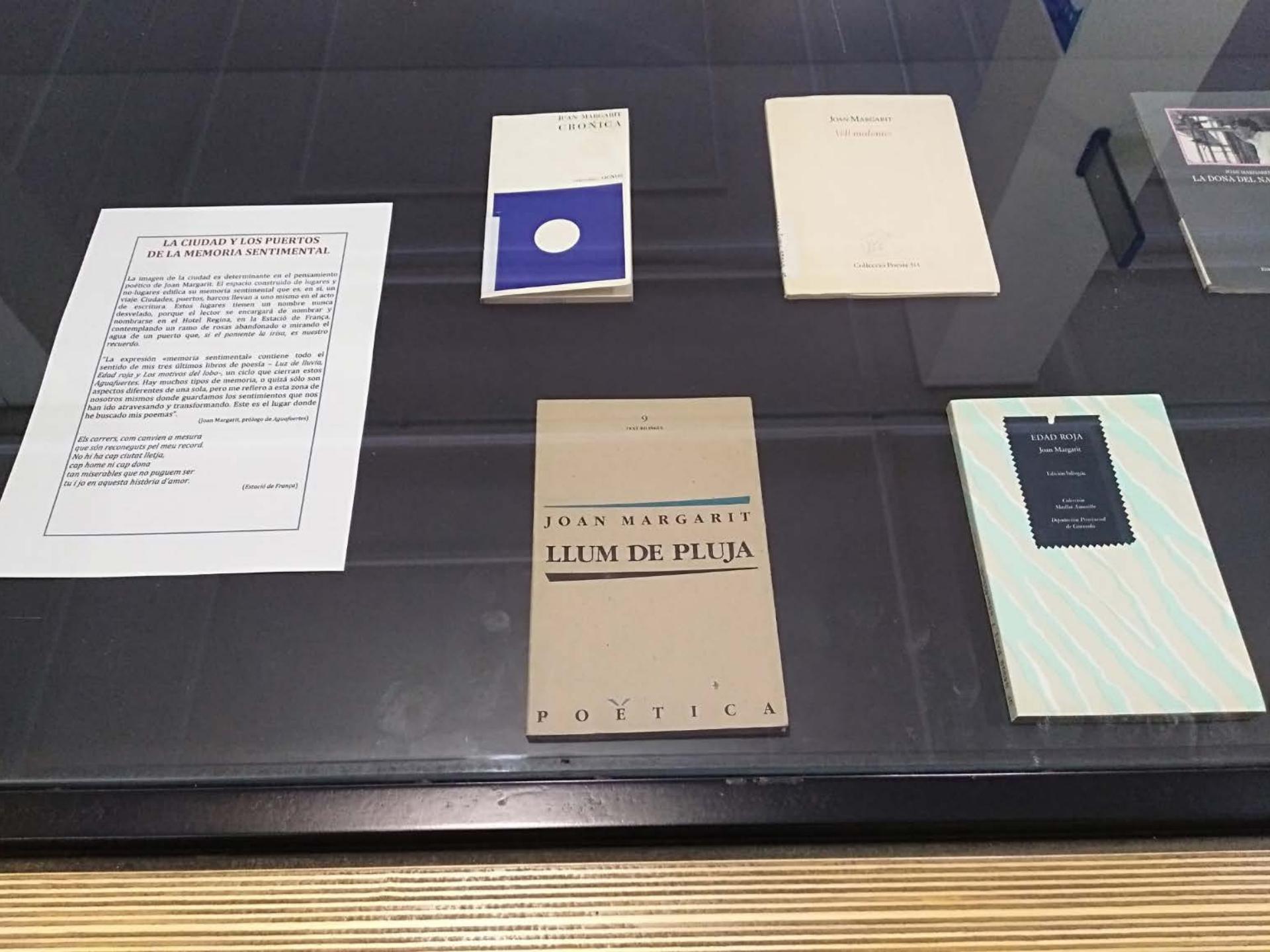
Joan Margarit en la Biblioteca de Filología

21 de marzo de 2019

SALIDA

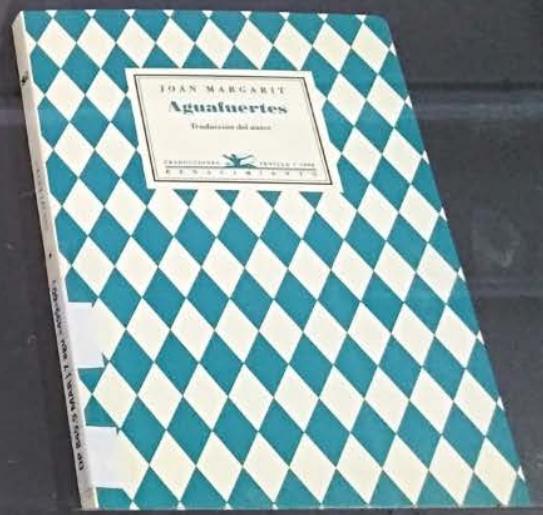

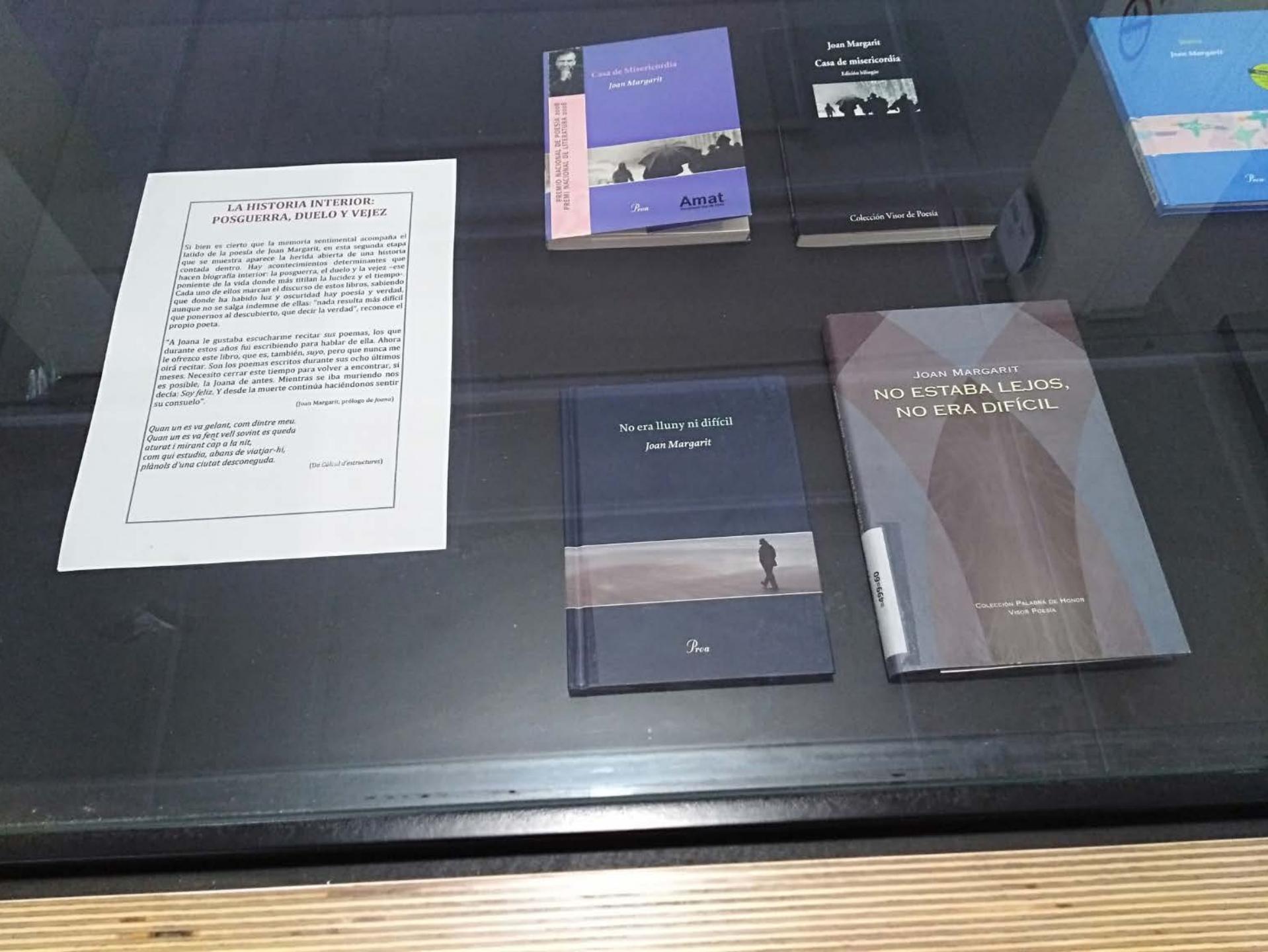

LA HISTORIA INTERIOR: POSGUERRA, DUELO Y VEJEZ

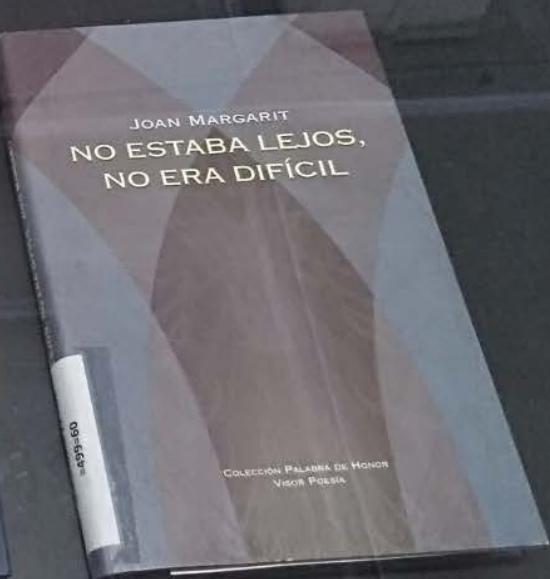
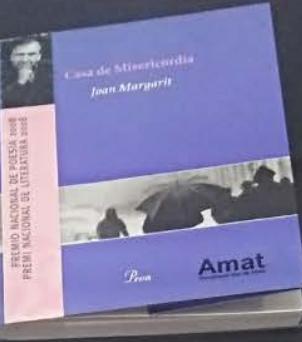
Si bien es cierto que la memoria sentimental acompaña el lenguaje de la poesía de Joan Margarit, en esta segunda etapa que se muestra aparece la herida abierta de una historia contada dentro. Hay acontecimientos determinantes que hacen biografía interior: la posguerra, el duelo y la vejez – ese componente de la vida donde más titilan la lucidez y el tiempo–. Cada uno de ellos marca el discurso de estos libros, sabiendo que dentro del abismo de luz y oscuridad hay poesía y verdad, aunque no se salga indemne de ellas: “nada resulta más difícil que ponernos al descubierto, que decir la verdad”, reconoce el propio poeta.

“A Joana le gustaba escucharme recitar sus poemas, los que durante estos años fui escribiendo para hablar de ella. Ahora le ofrezco este libro que es, también, suyo, pero que nunca me oirá recitar. Son los poemas escritos durante sus ocho últimos meses. Necesito cerrar este tiempo para volver a encontrar, si es posible, la Joana de antes. Mientras se iba muriendo nos decía: *Soy feliz*. Y desde la muerte continúa haciéndonos sentir su consuelo”.

(Joan Margarit, prólogo de Joana)

Quan un es va gelant, com dintre meu.
Quan un es va fent vell sovint es queda
aturat i mirant cap a la nit,
com qui estudiava, abans de viatjar-hi,
plàmols d'una ciutat desconeguda.

(De *Càlcul d'estructures*)

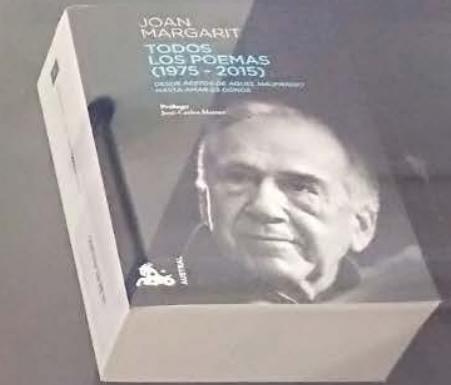
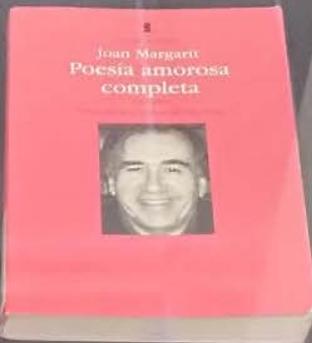

Moltes **R** seguides
semblen un tren en
marxa / si molt petites
són semblen formigues
anant de camí

Albert Ràfols

Esperes un **tren**
misteriós que
ve de lluny, si és
que va enllloc

Lluís Llach

Hauré d'anar-me'n,
sí, a peu. Avar com
l'heure, el **tren** no
passa

Pere Pujol

Prendré
el **tren** de
vacances
pagades

Pere Quart

Jo resto pres per
la **xarxa** dels raïls:
cor i desig com
unes mans lligades

Joan Gualter-Papassot

Però la visió no durà
sinó un instant: amb la
velocitat del tren, aquell
castell fugia, emportat
pel vent, a les regions
dels núvols

Narcís Oller

El **tren** era
misteri,
llum, la
tendra
llunyania
somiada

Julia Costa

Fugí.
Corre, corre, corre.
Jo, a l'**andana**

Josep Porcar

Tinc el teu cos a l'última
andana del migdia
mentre sent el vent
del tren menjant-se
l'estació de la memòria.

Josep Lluís Roig

Em veig al **vidre** prou
serenament: mentre el tren
corre, el paisatge s'allunya
i, en canvi, jo no em moc;
com si, de fet, el tren i jo
mateix fossim metàfores.

Antoni Puigverd

Ara en qualsevol trajecte
faig per anar d'esquena,
com a contracorrent,
mirant-me la mirada,
rient amb els **vagons**

En Calafell

Potser l'últim encert
és –abraçat a tu–
deixar que els **trems**
se'n vagin en la nit.

Joan Margarit

Per les
vies van
els trems
i els
poemes

Gemma Gorga

Graduaràs
la **llum**
i tu seuràs
a l'ombra

Joan Margarit

Ningú no solia dir-li a
quina hora passaria el tre
El veien tan carregat de
maletes, que els feia pen
explicar-li que allí no hi
havien hagut mai ni **vies**
ni estació.

Pere Calder

I tornaré
de viatge
pels **raïls**
de l'ample
món

Joan Josep Roca Labèrnia

MAR GARIT

Del 12 de marzo al 12 de abril de 2019
Facultad de Filología. Biblioteca General

Plano
de una
ciudad
desconocida

JO AN

Comisaria: Marta López Vilas